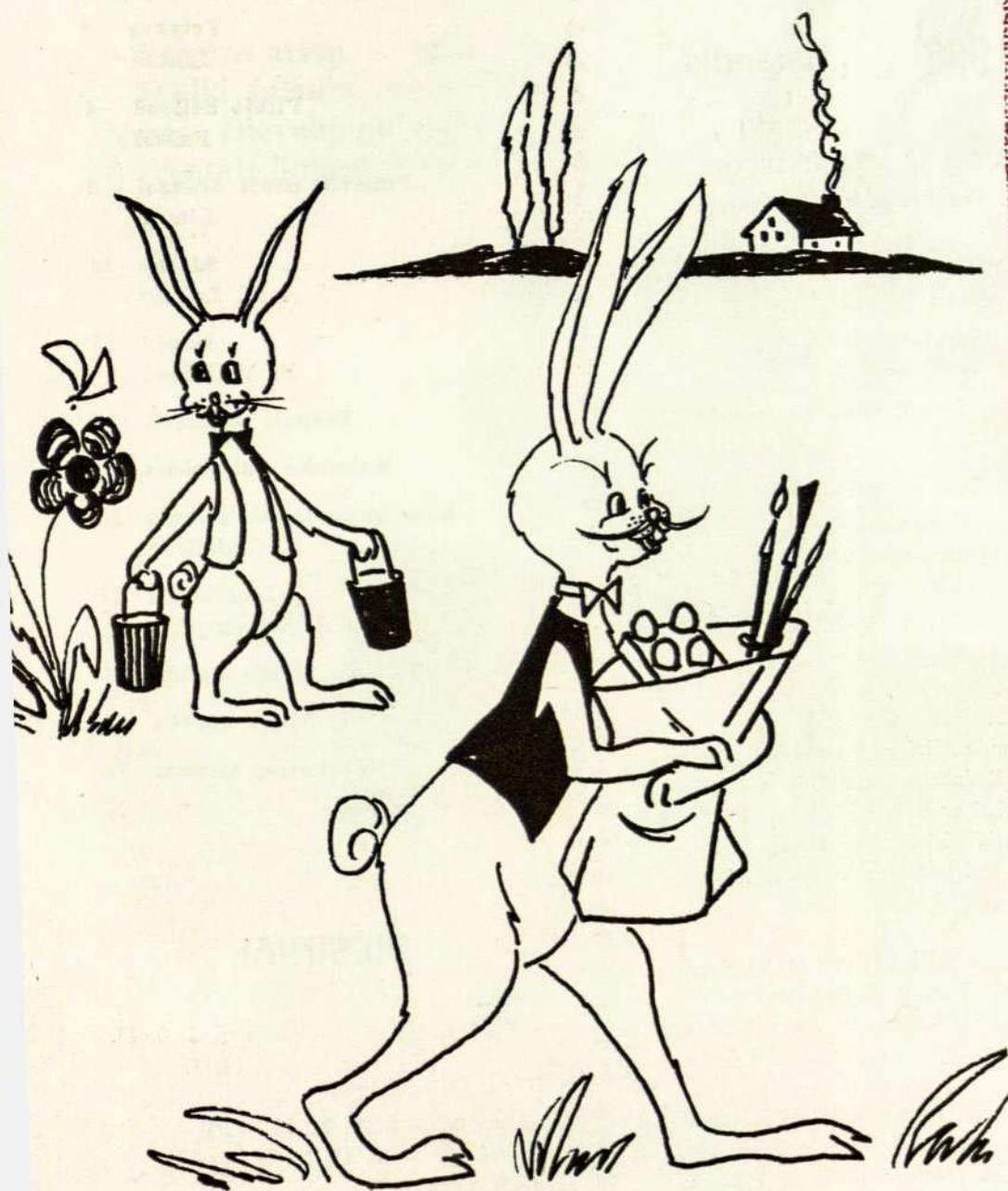

1968 4 balandis

LA
G
U
T
E

EGLUTĖ

4

1968 balandis

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikailą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Velykos Linutė	3
Pilkie kelionė Pušėlė	4
Pupučio nauji draugai Linutė	8
Sasyne M. Lobato	10
Gaučo E. Vaišnienė	13
Truputį pagalvok	18
Kalniuko galvosūkis	19
Kaip Bukis laimės ieškojo L. Gudelienė	20
Medinukai A. Saudargienė	24
Pupučio laiškų dėžutė	27
Mūsų kūryba	28
Konkursas visiems	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 5, 7, 8, 13, 14, 17
P. Osmolskis — 3, 18
Aldona S. — 4, 20, 22, 23
A. Balukas — 10, 11, 12
A. Bičiūnas — 21
P. Kaupas — 24

VELYKOS

Linutė

Saulutė veidelį kutena meiliai,
Medely paukšteliai gieda gražiai.
Kačiukai jau šypsos — kviečia nuskint;
Pavasaris čia! — jie nori primint.

— Velykos atėjo, — sako visi,
— Sveiki sulaukę, maži, dideli!
Gerasis Dievulis palaimins visus,
Jo šventėje linksma ir gera mums bus.

PILKIO KELIONĖ

Pušelė

Gailutė labai rūpestingai globodavo visokius paklydusius gyvuliukus. Nuolat prašydavo kur atrastą žvėriuką į namus įsileisti. Mamytei tie gyventojai nelabai patikdavo.

— Gailute, ar tau lėlės nepatinka? Tokių gražių nupirkau!

— Kad jos negyvos, mamyte. Nejuda, nežaidžia su manim!

— Tai tu su jom žaisk.

— Kad jos kaip pagaliukai — kur pastatei, ten ir stovi. Aš noriu, kad kas su manim bėgiotų. Kad vytusi, kai bėgu...

Tėveliui pagailo Gailutės ir jis vardadieniui jai nupirko triušiuką, naminį kiškutį. Dabar jau nebereikėjo paklydėlių ieškoti, dabar nebereikėjo mamytės maisto prašinėti, nei krutančių ausyčių po megztuku slėpti. Dabar ji turėjo savo triušiuką!

Triušiukas buvo labai gražus — pilkas. Kailiukas minkštas, minkštutėlis, švelnesnis už pagalvėlę prie Gailutės ružavų skruostukų. Jis turėjo baltą apikaklę ir dar per kaktą iki ausų baltą, lyg kreida nubrauktą juostelę. Jam panašaus visam pasaulyje nebuvo! Gailutė jį Pilkiu pavadino.

Prie garažo, gražiai nudažytas ir su patogia skylė įlįsti, stovėjo Pilkio namelis. Pilkis ten laimingai gyveno, o Gailutė jį rūpestingai prižiūrėjo. Jis šokinėjo šen ir ten — čia jis yra, o už minutės nė uodegytės nebematai.

Bet po kurio laiko Pilkis pasidarė tikras nenuorama. Nebenorėjo savo gražiame namelyje gyventi. Išsikasdavo urvą ir išlįsdavo. Tėvelis perkėlė namuką į kitą vietą, bet Pilkis ir iš čia išsikasė ir niekas jau į namuką jo nebepriviliojo. Jis lakstė, šokinėjo su Gailute kieme, bet naktį miegodavo savo urve prie didelio akmens. Kol dar buvo žolės ir dobiliukų, Pilkis juos skabė ir nieko iš Gailutės neprašė. Bet žiemą ji jam kasdien nešė šilto pieno ir baltos duonos.

— Triušiu-k-triušiu-k! — pašaukdavo Gailutė, ir Pilkis atbėgdavo kulverčiais. Jis ėdė tik iš mergytės rankos — nuo žemės ar iš indelio maisto neimdavo. Tai išdykėlis! Bet glostyti, ar į rankas paimti nebesileisdavo. Nebenorėjo būti namely uždarytas, bėgiojo, kur jam patinka.

Šalta žiemužė bėgo laukais ir sniegą varėsi kartu. Pūgos ver-tėsi per tvorą ir supylė didžiausias pusnis. Snigo ir pūtė, snigo ir pūtė, kol pavargo, ir pavasaris pasirodė. Dar buvo šalta, ir Gailutė vis nešė Pilkiui maisto. Bet vieną rytą, jis nesirodė kviečiamas. Gailutė išlandžiojo visas pakrūmes, o Pilkio — nė pūkelio.

Šaltis gnybė mergytės pirštukus, kandžiojo nosytę. Ji šaukė ir ieškojo Pilkio, o tas nesirodė. Nesirodė visą dieną, nesirodė ir sekančią. Ir už savaitės jo nesimatė.

Bekalbėdama poterėlius prie lovytės, Gailutė ir už Pilkį maldele pridėdavo.

— Už triušiuką nereikia melstis, — nusišypsojo tėvelis.

— Bet jis gali dar sušalti, ar koks piktas šuo gali jį suėsti! Vargšas Pilkiukas — ką jis be manęs darys?...

Kai namuose jau buvo tylu, ir visi miegojo, Gailutė dar kartą Dievuliui priminė, kad saugotų jos triušiuką — juk Jis žvirbliukus žiemą prižiūri, turi prižiūrėti ir jos Pilkį.

Žiema greitais žingsniais nuskubėjo, iš kur atėjus. Pusnynai upeliais pavirto ir nučiurleno kažkur toli, toli. Vėjai sušvelnėjo, kad net mažos gėlytės jų nebijojo ir ėmė stiebtis į saulutę. Atsibudo vabaliukai, medžiai lapais susprogo. Visi tik džiaugiasi, kad pavasaris atėjo, kad Velykos čia pat! O Velykos neateina tuščiom — atsineša kiškučių ir margučių ir baltų, kvepiančių lelijų.

Didįjį šeštadienį Gailutės mamytė labai daug dirbo. Tik skubėjo, tik plušo. Trinkt, sutrenkė šaldytuvo durys, čir-čir, čirškė kiaušiniams plakti mašinėlė. Pro praviras duris lakstė kvapų kvapeliai — citrinų ir apelsinų ir kitų skanių daiktų.

— Gailute, kur tu? Nubėk į krautuvę ir parnešk vanilės lašų.

— Tik lašų, daugiau nieko?

— Tik lašų — štai, va, pinigai.

— O kiek tų lašų parnešti, mamyte?

— Visą buteliuką, o aš įlašysiu, kiek reikės.

Gailutė paėmė pinigus ir išėjo. Apie baltus namo tvoros vartelius jau žaliavo jauna žolytė. Paukšteliai visom gerklytėm čiulbėjo, o šviežiai iškritusio lietaus balutės tik blizgėjo, tik žėrėjo, šiltos saulutės džiovinamos.

Mergaitė atsargiai nukėlė vartų kabliuką — ir staiga — švyst, kažkas minkšto pasimaišė po kojomis! Žiūri — prie tvoros tupi pilkas kiškutis — su balta apykakle ir balta juosta nuo kaktos ligi ausų.

— Mamyte! — sukliko Gailutė.

Strakt, strakt, nustraksėjo kiškutis per kiemą ligi didelio akmens, kur tebejuodavo seniai iškastas urvas. O paskui — strakt, strikt, nustraksėjo trys pilki kiškučiai!

Velykos buvo labai gražios. Bažnyčioj taip džiugiai giedoj, o namie taip linksma buvo mušti kiaušinius ir valgyt mamytės iškeptus tortus ir — žiūrėti, kaip triušiuškai kieme žaidžia.

Vakare Gailutė truputį ilgiau meldėsi, negu paprastai.

— Ačiū, Dievuli, kad prisikėliai, kad mums tokią gražią šventę davei — kad leidai mums džiaugtis kartu... Ir kad Pilkis —

Staiga Gailutė sukikeno ir greit priplojo rankutę prie burnos!

— Ir kad Pilkė grįžo su Pilkiukais!

PUPUČIO NAUJI DRAUGAI

Linutė

Puputis užsikimšo ausis. Reikėjo kumštis įkišti, kad gerai užsikimštų, nes, visgi, peliukų ausys ne tokios jau mažos. Jis dar užsimerkė — dėl viso ko. Ir laukė. Laukė, laukė, bet nieks neatsitiko. Atsimerkė ir žiūri — viskas taip pat. Medžiai tebestovi, kaip visada. Puputis atkimšo ausis, kad galėtų kaip reikiant pagalvoti.

— Kaip čia dabar? Kai kas nors susprogsta, būna didelis BŪM! Mamytė sakė, kad medžiai jau sprogsta — bet nebuvo didelio BŪM . . .

Puputis pažiūrėjo, pažiūrėjo, kaip Dievo karvytės vaikščioja žolės lapukais. Paspoksojo, paspoksojo, kaip tūkstantis žvirblių medžiuose čirškia ir nutarė, kad gerai ir be didelio BŪM. Gera, kad medžiai tebeauga. Tik reiks mamytės paklaust, kodėl ji sakė, kad sprogs...

Pupučiui taip tyliai tylutėliai bestovint ir begalvojant, pūkšt, prapūtė lyg koks vėjas. Žiūri peliukas — ogi nuo kalniuko rieda kažkas margo ir gražaus. Ir dar taip grei-

tai, taip greitai, kad akytės vos spėja sužiūrėt. Ir vėl — pūkšt, ir ritasi, ritasi.

Puputis pačiupinėjo savo dryžuotas kelnaites, mamytės šviežiai išskalbtas. Ir jis margas ir gražus. Gal visi taip pūkšt šiandien daro? Gal šiandien tokia diena?

Jis užsilipo ant kalniuko, atsitūpė, susirietė ir — pasi-leido. Pūkšt! prašvilpė vėjas pro ausis, o peliukas bumcik-bumcik-bum riedėjo pakalnėn. Visas pasaulis susimaišė — dangus po kojom, žolė virš galvos. Bet nebuvo laiko pagalvot kodėl. Staiga kalniukas pasibaigė ir Puputis sustojo. Šalia jo žolėje pūpso gražiai nudažytas margutis!

Puputis dar bijojo atsiriesti, išsitiesti. Margutis nieko nedarė, tik pūpsojo, tad ir peliukas nieko nedarė, tik gulėjo žolėje. Gulėjo, gulėjo, kol iš krūmų pasigirdo vaikų balsai.

— Jonuk, žiūrėk kaip toli mano nuriedėjo!

— Bet mano greičiau ritosi.

— O mano vistiek gražiausias, kad ir ne greičiausias! Pupučio kiekvienas plaukelis sustiro iš baimės.

— Ai-jai-jai!

Bet jau per vėlu — nei bėk, nei rėk, kaip knygoje sako. Puputis dar žemiau nulenkė ausis, pakavojo nosytę — gal manys, kad ir jis margutis.

Vaikai rankiojo savo margučius pievoje, linksmiai šūkaudami ir dainuodami. Pintinėlės darėsi sunkesnės ir pilnesnės, kol pagaliau —

— Žiūrėkit, žiūrėkit, ką aš radau!

Vaikai subėgo.

— Puputis! — visi sušuko kartu.

Puputis pakėlė snukutį. Jie jį pažįsta!

Vaikai atsargiai padėjo Pupučiui atsipainioti ir tada nutarė pažaisť. Jų mėgiamiausias žaidimas — “Jurgeli, meistreli”. Sustojo ratu, Puputis vidury — Jurgelis. Ką Puputis darė, visi turėjo daryti. Tik, deja, vaikai negalėjo viską atkartoti — jie uodegyčių neturėjo!

SASYNE

iš Monteiro Lobato knygos sulietuvino Rymantė Steponaitytė

— Šitų bambukų lazdų viduje užsimezga ir auga mano broliai vienakojai, — paaiškino sasi. — Kai ateina laikas išvysti pasaulį, jie prasikala pro žievę ir iššoka lauk. Tik pažiūrėk, kiek suskilusių bambukų lazdų! Iš kiekvienos išlindo sasi.

Petriukas patikėjo, ką sasi jam sakė ir užsinorėjo pažiūrėt, kaip sasiukas tupi bambuko lazdoje.

— Gerai, parodysiu, — sutiko sasi, — bet negaliu tau išduoti paslapties, kaip praskelti bambuką, tad nosisuk.

Berniukas nosisuko ir laukė, kol sasi jam pasakys — jau. Tik tada atsisuko. Nustebęs pamatė vienoj lazdoj padarytą gražų langelį.

— Galiu pažiūrėt? — paklausė.

— Žiūrėk, bet tik viena akim. Jei pažiūrėsi abiem, sasiukas pabus ir įmes tau pypkelės žarijų į akis.

Berniukas primerkė vieną akį ir pažiūrėjo. Pro langelį pamatė sasiuką pelytės didumo, bet jau su degančia pypkele burnoj ir su kepurėle ant galvos. Jis miegojo susirietęs bambuko skiltelės gale.

— Oi, koks gražus! — sušuko Petriukas. — Tai gaila, kad nieko iš namų neatsivedžiau. Ot, pamatytų!

— Tas sasiukas ten turi išbūti dar keturis metus. Iš viso mes bambukų lazdu skiltelėse išbūnam septynis metus. Paskui išeinam į pasaulį ir išgyvenam lygiai septyniasdešimt septynis metus. Sulaukę to amžiaus, virstam šungrybiais arba kelmo ausimis.

Petriukas negalėjo atsiziūrėti miegančio sasiuko ir ten būtų kažin kiek spoksojęs, jei sasi nebūt jį už rankovės patempęs.

— Užteks! Nosisuk — uždarysiu langelį.

Petriukas nosisuko ir, kai vėl pažiūrėjo, nebebuvo nė mažiausios žymės, kad ten langelis buvo.

Kaip tik tuo momentu pasigirdo baisus katinio kniaukimas — net ausis rėžė.

— Jaguaras! — sušuko sasi. — Lipkim į medį! Jis čia ateina!

Petriukas persigandęs, šoko prie pirmo medžio — seno žakarando, apsikarsčiusio žolių barzdom.

— Ne į šitą! — suriko sasi. — Per storas — jaguaras gali įlipti! Reikia rasti medį su lygia žieve ir plonu kamienu. Anas ten bus geras, — nusprendė sasi, rodydamas į aukštą, ploną guarantan medį.

Abu sulipo. Petriukas niekad savo gyvenime taip greitai į medį nelipo, kaip tada! Jam atrodė, kad baisusis girių tigras jam už nugaros, prasižiojęs jį praryti. Bet jis tik iš baimės taip galvojo. Pagal žvėries staugimą, sasi apskaičiavo, kad jis dar gana toli. Petriukas įitaisė medžio dvišaky, ir juodu su sasiu tyliai laukė.

Tuoj, tuoj jie pamatys žvėrį, apie kurį visi kalba. Tuoj pasirodys taškuota oda, tas baisusis katinas, panašus į Indijos miškų panterą.

(Bus daugiau)

GAUČO

Elona Vaišnienė

Eidamas pro pyragėlių lentynas maisto krautuvėje, Gintarėlis vieną dieną pastebėjo nematytą dėžutę. Ant jos buvo išpieštas dramblys ir parašytas žodis, kuris prasidėjo su raide G — visai kaip Gintaro vardas. Gintarėlis labai užsinorėjo tos dėžutės ir paprašė mamytės, kad nupirktų. “Gerai”, atsakė mamytė ir nupirko. Gintarėlis dėžutės nedėjo su visu kitu maistu, o namo nešėsi rankoj, taip jam ta dėžutė patiko.

Nuo tada Gintarėlis dažnai pirkdavo tokią pat pyragėlių dėžutę. Pyragėliai buvo labai skanūs — pertepti riešutiniu sviestu. Valgė juos Gintarėlis, užsigerdamas pienu, valgė ir mama, užsigerdama kava. Tik tėvelis nevalgydavo. “Ačiū, gal vėliau”, pasakydavo, bet ir vėliau nevalgydavo.

Valgydamas dramblinius pyragėlius, Gintarėlis mėgdavo dėžutę prieš save pasistatyti ir žiūrėt, kas ant jos išpiešta. Štai — stovėjo dramblys ant užpakalinių kojų su skrybėlaite ant galvos. Reiškia, jis cirko dramblys, nes tie, kurie džiunglėse gyvena, nemoka ant užpakalinių kojų stovėt. O be to, drambliai patys negali skrybėlaitės po kaklu užsirišt. Ant dėžutės taip pat buvo parašyta žodis GAUCHO. Toks keistas žodis — ispaniškas.

Kartą Gintarėlis pasiėmė dramblinių pyragėlių dėžutę ir jau ėjo valgyti, kai suskambėjo durų skambutis. Jis nubėgo atidaryt. Už durų stovėjo dramblys.

— Buenos dias, — pasakė dramblys ir mandagiai nulenkė galvą.

— Labas, — atsakė Gintarėlis, taip pat mandagiai nulenkdamas galvą. Jis ispaniškai nemokėjo, bet spėjo, kad dramblys pasisveikino.

Dramblys straubliu parodė į save ir pasakė:
— Me llamo Gaucho. (tarti: mė ljamo Gaučo).
Gintaras pagalvojo, pagalvojo ir atsakė:
— Aš Gintaras.

Dramblys maloniai palingavo galvą. Gintaras nusišypsojo. Jis labai norėjo pasikviesti dramblių į vidų, tik nežinojo, ar galima. Paprastai nepažįstamų negalima įsileist, bet dramblys ne koks paprastas nepažįstamas — ir net, galima sakyti, pažįstamas. Jis buvo visai tas pats dramblys kaip ant pyragėlių dėžutės! Žinoma, geriausiai būtų mamos pasiklaust, bet mama buvo išėjus laukan šiūkšlių išnešt. Kol jis nubėgtų jos klaust, dramblys gali pas kitus nueit. Reikėjo greit nuspręst, ką daryt. Ar mama leistų, ar ne?... Ji taip mėgsta tuos pyragėlius — tikriausiai ir dramblių įsileistų.

Gintaras plačiai pravėrė duris ir parodė drambliui įeit.

Dramblys aiškiai apsidžiaugė ir atsargiai ėmė grūstis per duris. Bet durys ne drambliams statytos — per siauros! Jei labai storas žmogus norėtų įeit, galėtų šonu pasisukt. O storas dramblys negali šonu pasisukt, nes ir taip būtų per platus. Dramblys įstrigo!

Gintaras nesugalvojo, kaip jam padėt. Už straublio ar už ilčių traukt nedrįso, o daugiau nebuvo į ką įsikibt... Pagaliau jis sugalvojo kitą būdą. Parodė drambliui, kad bandytų vėl išlįst ir apsisukti. Dramblys vargais negalais išlindo atgal ir apsisuko. Dabar Gintaras įsikibo drambliui į uodegą ir traukė, o dramblys priešakinėmis kojomis stipriai grūdosi atgal. Galų gale, buldinkšt! ir įvirto svečias į namus.

— Gracias, — tarė dramblys, kai vėl priekiu į Gintarėlį atsiskuko.

— Nėr už ką, — atsakė Gintaras. Jis buvo labai laimingas, turėdamas dramblių svečiuose. Jau seniai prašė kokio gyvuliuko, o štai dabar įsigijo dramblių! Jei galėtų pasilaikyt, kasdien ant jo į mokyklą jotų. Aišku, visi vaikai labai norėtų drambliu pajodinėti, bet jis leistų tik savo patiemis geriausiems draugams, arba tik tiems vaikams, kurie jam kokį ypatingą žaislą paskolintų. O per atostogas, jis galėtų savo kieme turėti tikrą cirką ir sukviest daug vaikų dramblio pažiūrėt. Jo geriausi draugai bilietus parduotų!

Gintaras pažiūrėjo į dramblių ir nusišypsojo. Dramblys taip pat nusišypsojo. Tada Gintaras atidarė dramblinių pyragėlių dėžutę ir išėmė pyragėlį. Dramblio straubliu papūtė šilto oro Gintarui į delną ir atsargiai, kaip su mažu pirštuku, ant straublio galo paėmė pyragėlį. Straublys užsiritė po apačia, atsidarė didžiulė burna ir pyragėlis dingo. Straublys vėl išsitiesė ir šiltas kvapas mandagiai pakuteno Gintaro ranką. Gintaras jam padavė antrą pyragėlį, o po to pats du pasiėmė, nes buvo jo eilė.

Jiedu nė nepastebėjo, kaip ištuštino dėžutę. Visą dėžutę! Dramblys patenkintas linkčiojo galva. Po kiek laiko pasakė:

— Agua, por favor.

Gintarėlis nesuprato. Kiek palaukęs, dramblys straubliu patapnojo Gintarėliui per pilvuką ir vėl pakartojo:

— Agua, por favor.

Gintaras negalėjo sugalvoti, ko dramblys nori. Jis pažiūrėjo į savo pilvuką, pažiūrėjo į dramblio pilvą, bet nieko ypatingo nepastebėjo. Dramblys kažko laukė. Gintarui nebeliko kas daryti, kaip tik bėgti pas mamą pagalbos.

Mama buvo kaip tik begrižtanti su tuščia šiukšlių dėže. Laimė, kad ji suprato daug kalbų. Mokėjo ir ispaniškai. Ji atėjo į salioną, ir kai dramblys pakartojo "Agua, por favor", tuoj atsakė:

— Žinoma, žinoma, kiek tik nori, — ir tuoj nuėjo į virtuvę ir, paėmus patį didžiausią bliūdą, pripylė pilną vandens.

Pasirodo, dramblys to ir norėjo. Jis tuoj įkišo savo straublį ir šliurpt! vienu gurkšniu išsiurbė visą vandenį. Tada mama atnešė du bliūdus vandens. Bet tai drambliui buvo tik du gurkšniai. Jis aiškiai buvo labai ištroškęs. Mama jau buvo beimanti visus bliūdus ir net puodus, kai Gintaras sugalvojo geresnį būdą dramblių pagirdyti. Jis nubėgo ir atnešė savo mažos sesytės vonelę, pasukui surado ilgą žarną. Vieną žarnos galą įkišo į vonelę, o kitą galą pritvirtino prie krano, kad vanduo tekėtų tiesiai į vonelę. Dramblys net nustebo Gintaro sumanumu. Dabar jis buvo taip ištroškęs, kad gėrė pusę valandos!

Kai dramblys atsigėrė, mama nusprendė, kad jis jau turi eiti lauk, kad jo pasilaikyti Gintarui negalima. Jis tikriausiai kam nors priklauso.

Gaila buvo Gintarui su Gaučo skirtis. Ir drambliui buvo liūdna, bet ką padarysi, kas reikia, tai reikia.

— Sudiev, Gaučo,
— pasakė Gintaras
ir atsiduso.

— Adios, Gintarai,— atsakė dramblys.

Gintaras atidarė jam duris, bet dramblys buvo tiek prisigėręs, kad negalėjo išlįsti. Gintaras stūmė ir mama padėjo, bet nieks neišėjo. Kai vakare tėvelis iš darbo grįžo, negalėjo per priekines duris įeit, turėjo eit per užpakalines. Tėvelis, žinoma, tuoj sugalvojo, ką daryt. Jis liepė Gintarui skaičiuot iki trijų, o mamai ispaniškai drambliui pasakyt, kad kai išgirs “trys”, greit įtrauktų orą. Taip jie ir padarė. Gintaras skaičiavo: “viens... du... TRYS”! Gaučo giliai įtraukė orą, ir tėvelis, mama ir Gintaras smarkiai stumtelėjo. Gaučo iššovė kaip iš patrankos — net skrybėlaitė jam nukrito!

Gaučo skrybėlaitės atsiimt negrįžo, tad Gintaras ją pasilaikė ir dabar, kai valgo dramblinius pyragėlius, visada ją uždeda ant dėžutės, kurioj išpieštas dramblys ir parašytas keistas ispaniškas žodis — GAUCHO.

TRUPUTĮ PAGALVOK!

MĮSLĖS

1. Pramuši ledą, randi sidabrą, pramuši sidabrą, randi auksą.
2. Devynios mįslės, pakrūmėj kiškis.
3. Be kirvio, be rankų namai pastatyti.
4. Kai tik lapai sušlamėjo,
tuoį į girią nudulkėjo.
5. Išsoko kamuoliukas
iš balto akmenuko
su šilko drabužiuku.
6. Du kartus gimsta, vieną kartą miršta.
7. Raštuotas ponaitis miega pintinaitėj.

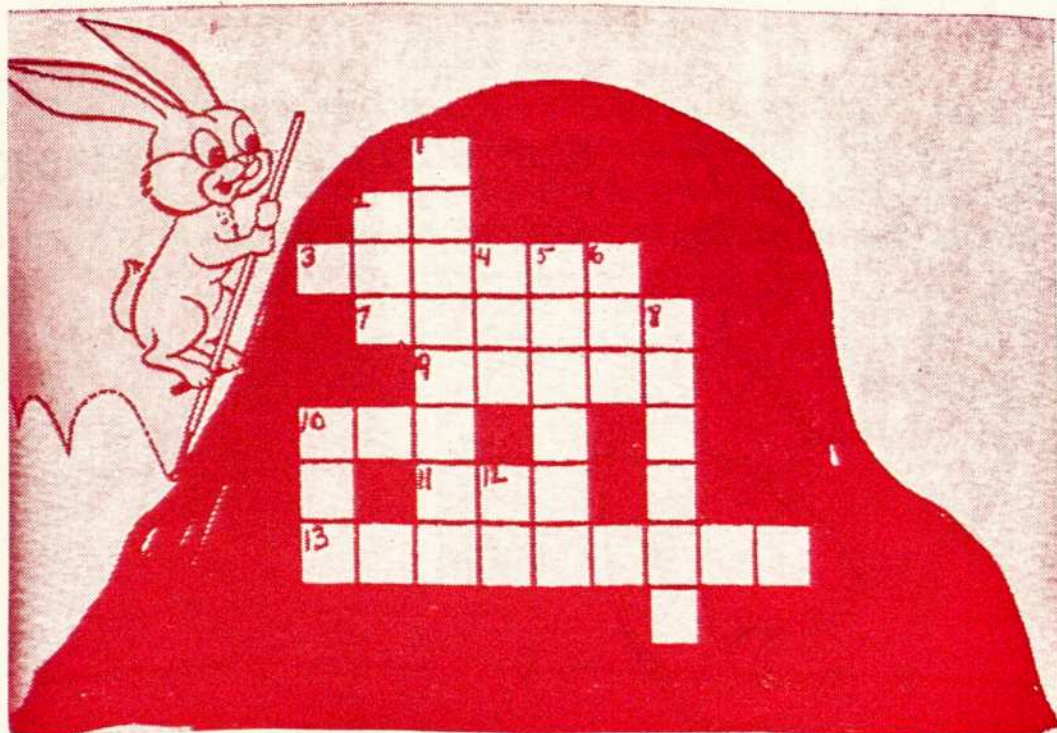
(Atsakymai psl. 19)

UŽDAVINIAI

1. Jeigu ūkininko Jono gaidys padėtų kiaušinį ūkininko Tomo pievoje, kuriam kiaušinis priklausytų?
2. Užtrunka keturias minutes išvirti vieną žąsies kiaušinį.
Kaip ilgai reiktų keturis žąsies kiaušinius virti?
3. Vienoje kiškių šeimoje kiekviena kiškytė turi tiek pat sesučių kiškyčių, kiek brolių kiškiukų, o kiekvienas kiškiukas turi dvigubai sesučių, kiek brolių. Kiek šeimoje yra kiškyčių, kiek kiškiukų?
4. Kartą kiškių šeimynėlė persikraustė į naują urvą. Kiškis, kieškie ir penki maži kiškučiai saugiai įsitaisė naujuose namuose. Mažiausias kiškutis tarė:
— Tai smagu, kad visi devyni esam kartu!
Kodėl jis sakė devyni, ne septyni?

(Atsakymai psl. 32)

KALNIUKO GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Žodelis, kurį mamos dažnai sako vaikams.
3. Velykų bobutės kitas vardas.
7. Žodžių žaidimas.
9. Žmogus, kuris po vandeniu neria.
10. ... arklį turėčiau, jočiau.
11. Ne "duoda", bet ...
13. Jonukas kareivėlius eilėmis ... (būt. kartinis laikas).

Žemyn:

1. Paukščio ir mėnesio vardas.
 2. Dabar neša, rytoj ...
 4. Aš esu, jis ...
 5. Senovės karių ginklas.
 6. Gyvulių maistą ...
 8. Užsispyręs gyvulys su ilgom ausim.
 10. Vardininkas ...?
 12. Gamos trečios gaidos vardas.
- (Atsakymai psl. 32)

Mįslių atsakymai: 1. kiaušinis, 2. višta ant kiaušinio, 3. lizdas, 4. kiškis, 5. viščiukas, 6. višta, 7. margutis.

KAIP BUKIS LAIMĖS IEŠKOJO

Liūda Gudelienė

Triušiuukas Bukis gyveno su savo mamyte mažam namely Vytuko kieme. Vytukas juos abu labai mylėjo, skaniai maitino ir kasdien išleisdavo pievoje palakstyti.

Vieną rytą prie savo pusryčių bliūdelio Bukis rado didžiulę kopūsto galvą papuoštą raudonu kaspinu ir mažyte balta kortele. Jis puolė graužti skanų kopūstą, o mamytė perskaitė, kas kortelėje parašyta.

**Mielam Bukiui
linkiu daug laimės
gimimo dienos proga!**

Vytukas

Bukis pakėlė snukutį nuo kopūsto. Gimimo diena? Laimė? Tai jam buvo nauji, nesuprantami dalykai.

— Šiandien suėjo lygiai metai nuo tos dienos, kada tu pradėjai su mumis gyventi. Šiandien tavo gimimo diena, — paaikšino mamytė. — Užtat ir gavai dovaną.

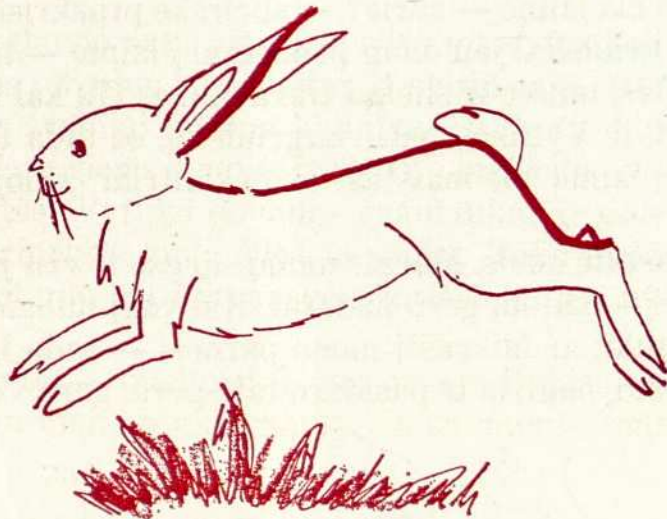
— O kas yra laimė? Kas man ją padovanos? — paklausė Bukis, ausytėm karpydamas.

— Laimės, Bukuti, padovanoti niekas negali. Tu pats ją turi susirasti. Kai dar paaugsi, geriau suprasi Vytuko linkėjimus.

— Na ir paaikino mamytė, — galvojo Bukis. — Kaip aš tą laimę rasiu, jei nežinau, kaip ji atrodo?...

Bet jis nė nemanė laukti, kol užaugs sužinoti, kas ta paslaptinga laimė yra. Oi ne, jis turėjo sužinoti šiandien!

Kai Vytukas parėjo iš mokyklos ir pravėrė triušių namelio duris, Bukis galvotrūkčiais pasileido per pievą laimės ieškoti.

Dar gerai neįsibėgėjęs, užkliuvo už balto ramunės žiedelio. Nutarė ramunę užkalbinti.

— Klausyk, gėlyte, ar nežinai, kas yra laimė?

Ramunė palingavo galvele, pagalvojo ir tarė:

— Laimė ateina kartu su saule. Kai po audros saulutė išvaiko debesį, paglosto ir išdžiovina gėlių lapelius ir apšviečia pievą auksine šviesa, tada taip linksma ir gera. Tada būna laimė!

Bukis nelabai suprato, kur ramunė matė tą laimę. Jis apsidairė — nieko. Bet vis vien mandagiai jai padėkojo ir nustraksėjo toliau. Netrukus prie Vytuko namų pamatė besikrapštančią peylę.

— Gal ji žino, kas yra laimė?
— pagalvojo triušukas.

— O, laimė tai kada nuo kačiuko laimingai pabėgu! — visai negalvodama atsakė pelytė. — Ir jeigu dar sūrio gabaliuką nučiumpu, bėgdama, tai jau didelė laimė.

— Kokia čia laimė — sūris? — sučirškė praskrisdamas žvirblis. — Avižų grūdeliai jau daug panašesni į laimę — ir tai ne visada. Kirmėlaitės, musės ir sliekai tikra laimė. Tik kai žiemą negali jų iškrapštyti, ir Vytukas paberia grūdelių, ot tada tai laimė!

— Oi ne, laimė ne maistas! — nekantriai sulojo šuniukas Margis.

Bukis pastatė ausis. Margis namų sargas ir visi jį gerbė.

— Laimė — kai ką gero padarai. Kai vagį nubaidai, ar vaiką iš ežero ištrauki, ar laikraštį namo parneši — tada laimė. Šeiminkas paglosto, pagiria ir pasidaro taip gera, gera viduj...

Bukiui labai patiko Margio nupasakota laimė. Ir jis tokios užsinorėjo. Bet kaipgi ją gauti? Nemokėjo jis vagių baidyti — pats bailys buvo. Nemokėjo nei plaukti, nei laikraščių dantyse nešioti, kaip Margis.

Staiga triušukas pamatė kregždutę virš galvos. Vijosi, vijosi patarimo pasiklausti.

— Šiandien mano gimimo diena, — pasigyrė pasivijęs. — Vytukas man laimės palinkėjo... bet... bet aš jos niekur nerandu... Tu visur skraidai, paukštyte, gal kur matei laimę?

— Kvailuti tu, — nusijuokė kregždutė. — Laimės niekas nemato. Ji pati širdelėje atsiranda, kai kas gero nutinka. Geriau grįžk namo. Tik būk atsargus — sename ąžuole vanagą mačiau!

Bukis sustingo. Vanagas! Jis baimingai apsidairė. Laimės beieškodamas, per toli buvo nubėgęs. Jau temo. Tamsūs, ištykę šešėliai jį gąsdino. Suglaudęs ausytes, pasileido namų link.

Krūmokšnių šakos draskė jo kailiuką, aštrūs akmenėliai kojytes dūrė. Pavargo, nuo rasos sušlapo. Bet jis vis vien bėgo. Bėgo kiek tik galėjo, kiek tik tos jo mažos kojytės nešė. Bėgo bėgo ir nesustojo, kol nepamatė praviras namelio duris. Jose — kyšo jo susirūpinęs mamytės snukutis. Bukis nėrė vidun!

Jis prisiglaudė arti, arti prie šilto mamytės kailiuko. Pakišo kojytes po jos pilvuku, kad sušiltų, ir prisimerkė. Mamytė jį prausė letenėle ir švelniai pureno kailiuką. Snukutį kuteno skanus šviežiai pakloto šieno kvapas ir avižų grūdelių vakarienė. Pro plyšiuką matėsi Vytuko dovanos graužtukas ir didelis raudonas kaspinas. Namelyje buvo šilta ir jauku. Toks malonus jausmas perėjo Bukiui nuo pat ilgų ausyčių kraščiukų ligi pūkuotos uodegytės.

— Mamyte, — mieguistai sumurmėjo Bukis, — aš radau laimę... Kodėl tu man nesakei, kad ji čia su mumis, mūsų namelyje?

Mamytė pakuteno Bukio ausytę.

— Apie laimę, Buki, kiekvienas turi pats sau sužinoti! Tu sužinojai ir truputį užaugai.

MEDINUKAI

Ava Saudargienė

II

Nepažįstamas pasaulis apsupo lėles. Ugo, kaip vyresnis, ėjo pirma ir laikė už rankos Ugnę, kuri vis atsilikdavo.

Jie ėjo visą naktį ir visą dieną klaidžiojo gatvėmis, dairydami, ar nesiveja Adomas, lėlių teatro savininkas. Kartą juodu išgąsdino policininkas, kuris iškėlė baltą, pirštinuotą ranką ir visus sulaikė.

— Gal Adomas liepė jam mus pagauti ir į teatrą sugrąžinti, — sušnabždėjo Ugnė.

Ugo nieko neatsakė tik stipriau suspaudė Ugnės ranką.

Ugnė, balta trumpa suknyte, nesiskyrė nuo kitų mergaičių gatvėje. Jos didelės stiklinės akys buvo mėlynos kaip dangus. Šlaikuota nosytė blizgėjo kaip tikros mergaitės, o ugningi plaukai krito ant pečių palaidomis garbanomis ir žibėjo kaip senas auksas. Nuo tikrų mergaičių Ugnė skyrėsi tik tuo, kad per petį pasikabinus nešėsi rausvą katytės Tomasinos iškamšą.

Ugnė su Tomasina sudarė tokį gražų paveikslą, kad sustoję praeiviai šypsojosi, o senos močiutės norėjo ją apkabinti ir pabučiuoti. Ugo, aksominiu švarkeliu ir baltais marškiniais, buvo panašus į tikrą berniuką.

Policininkas pamojo pirštinuota ranka ir visiems leido pereiti per gatvę.

Ugo su Ugne užklydo į botanikos sodą. Atsisėdo ant suoloelio ir žiūrėjo, kaip senelis ir senelė metė trupinius į prūdą ir kaip juodosios gulgės juos gaudė. Kai nusibodo sėdėti, atsistojo ant suoloelio ir pašoko.

Senelis ir senelė su pasigerėjimu žiūrėjo į šokančias lėles. O Ugo ir Ugnė šoko dar gražiau. Pabaigai, laikydami Tomasinę, Ugo už uodegos, Ugnė už kojųčių, sukosi kaip vėjo sūkurys.

— Kokie beširdžiai vaikai! — sušuko senelis. — Kaip jie kanina vargšę katytę!

Senelė pribėgo prie šokančių lėlių.

— Begėdžiai! Paleiskit katę!

Šokėjai nesustoję suktis, ėmė mosuoti Tomasinę senutei panosėje.

Senelis iškėlė lazda ir, grasindamas nedorėliams vaikams, šaukė sargą.

Medinukai, pamatę atbėgantį sargą su šluota, labai panašų į teatro šlavėją, laikydami Tomasinę, pasileido bėgti, kiek jų medinės kojos nešė.

Tik gatvėje, tarp praeivių, sulėtino žingsnius ir atsikvėpė.

III

Saulei nusileidus vakaruose, pabėgėliai atsidūrė Žaliakalny. Juodu apsupo aukšti medžiai ir karpyti krūmai.

— Ugo, kažkas groja! — pastebėjo Ugnė.

Ugo įsiklausė.

Tai krištoliniai upelio srovės lašai, bėgdami per akmenukus skambučiais skambėjo! Tai ilgakojai žiogai smuikeliais grojo! Tai žaliosios varlės, tvankaus vakaro apsvaigintos, storais balsais kurkė!

— Noriu šokti! — tarė Ugnė.

— Ugne, — įspėjo ją Ugo, — mes turim skubėti, jei norim surasti širdis. Ugnė užsispyrė.

Už minutės visi trys šoko.

Medinukai įsismaginę šoko ir šoko. Nematė, kad dangus tamsėjo ir tamsėjo, kol pasidarė juodas kaip mokyklos lenta. Paukšteliai ir žiogai nutilo. Tik varlės dar kurkė.

Staiga žaibas perplėšė debesį ir pasipylė lietus. Viskas sublizgėjo. Ugo su Ugne gaudė sidabrinius lašus, kurie, kaip žirniai, atsimušę į medinius delnus, krito žemėn. O kai vandens lašai ėmė bėgti per veidus, Ugnė sušuko:

— Aš verkiu, Ugo, aš verkiu!

Ugo, išmintingesnis už Ugnę, pakratė galvą.

— Ne, tu neverki. Tai lietaus lašai. Eime iš čia.

— Kur mudu eisim, kad taip tamsu? —

— Matai ant kalnelio žiburėlį? — ir, nelaukdamas atsakymo, pridėjo, — ten eisim.

Abu nuėjo, kur žiburėlis švietė. Ugo laikė Ugnę už rankos, o Ugnė — Tomasinę permestą per petį.

Medinukai įėjo į bažnytelę. Ten buvo tamsu ir tuščia. Tik viena žvakutė degė prie šventojo Petro ir rodė kelią pabėgėliams.

Atsistojo mediniai vaikai šalia šventojo, džiovino šlapius drabužėlius ir žiūrėjo, kaip angeliukų auksiniuose sparneliuose žaidė šventojo Petro žvakutės liepsnelė.

Neužilgo senukas klebonas atėjo vakarinių poterių kalbėti. Priėjęs prie šventojo Petro, nustebo pamatęs medinukus.

— Kokios gražios statulėlės! — gėrėjosi senukas liūdnamis medinukų veideliais. — Tai Dominikas papuošė mano bažnytelę...

Uždegė klebonas dvi žvakutes ir vieną įsraudė į Ugo ranką, kitą — į Ugnės.

— Vargšas Dominikas. Taip gražiai papuošė bažnytelę, o vis dar nepatenkintas, vis ieško sukurti ką nors dar gražesnio. Ir suras... Jis suras... Kas ieško, tas randa.

Medinukai sunkiai atsiduso. Net žvakučių liepsnelės sujudėjo ir senų vargonų stygos suvirpėjo. Ir jie juk ieškojo...

— Koks stiprus vėjas! Senukas klebonas apsidairė ir nuėjo į zakristiją.

— Ugo, — sušnabždėjo Ugnė, — eikime iš čia. Aš bijau.

— Ššš... Pastovėkim, žvakutės drabužius išdžiovins. Kai saulė patekės, eisime.

— Ugo, — už valandėlės vėl užklausė Ugnė, — ar mes tikrai rasime širdis?

— Ugne, — juk girdėjai, ką sakė — kas ieško, tas randa.

(Bus daugiau)

PUPUČIO LAIŠKŲ DĖŽUTĖ

Mielas Puputi,

Mano vardas Genutė. Aš jau lankau lietuvišką mokyklą. Aš tave labai myliu. Kai mes gaunam Eglutę, aš apie tave pirmiausia skaitau.

Labai norėčiau, kad tu nuskristum į Lietuvą ir visiems vaikams parašytum laišką apie tai, ką tu ten matei.

Aš tau atsiųsiu savo nuotrauką, tai atsiųsk man savo. Aš tau ir vėl parašysiu laišką.

"Puputė" GENUTĖ Lietuvaitė Strimaitytė.

Mielas Puputi,

Man patinka tavo nuotyčiai. Aš moku skaityt, o Ginta ir Kovas — klausyt. Milda tik rėplioja. Mes gyvenam Kalifornijoje. Aš lankau darželį.

Tavo draugas,
Linas Palubinskas,
Garden Grove, California

Brangus Puputi,

Aš tau pirmą kartą rašau, bet mes susipažinome stovykloje. Gal neatsimeni. Mano vardas yra Rūta Šiūlytė ir esu iš Hamiltono. Dabar atsimeni? Vistiek pradėsiu laišką. Pas mus viskas sniegas nutirpęs. Aš tau papasakosiu vieną trumpą atsiminimą iš stovyklos, kuri ir tu matei. Jau buvom sustojusios rikiuotėj, ir iššaukė mergaitę, kuri daugiausiai tą dieną lietuviškai kalbėjo. Sakė: "Rita Čyvaitė", bet aš nenugirdau ir atsistojaus į priekį. Seselė Ignė man pasakė: "Rita Čyvaitė. Rūta, tu dar truputį daugiau pasistenk." Tai matai, ne visi visada gali laimėti!

Rūta Šiūlytė, 9 m.

Vysk. Valančiaus mokyk.

Mieli vaikučiai,

Kad matytumėt, kaip aš rytais skubu prie pašto dėžutės! Man taip smagu gauti jūsų laiškus.

Mano nuotraukų, Genute, gali "Eglutėje" pamatyti. Kai užaugsiu ir kitų pasidarysiu, tikrai atsiųsiu.

Linai, džiaugiuos, kad "Eglutę" paskaitai savo broliukui ir sesutėms. Tada aš turiu dar daugiau draugų!

Tiesa, Rūta, ne visada gali laimėti. Žinai, ir man visaip būna!

Jūsų Puputis

MŪSŲ KŪRYBA

ZUIKELIO KELIONĖ Į LIETUVĄ

Arūnas Pemkus, 7 m.

Dariaus - Girėno Lit. Mok.

Chicago, Ill.

Vieną kartą gyveno Zuikelis su savo tėte ir mama. Jo broliukai ir sesutės ėjo į mokyklą, o jis — ne. Jis visą laiką klausė savo mamos, kada ir jis galės eiti į mokyklą. Kai dienos pasidarė šiltesnės, mama ėmė ir išleido jį į mokyklą, nes jai net galvą pradėjo skaudėti nuo jo prašymo. Zuikelis buvo taip laimingas, net sušilo bebėgdamas į mokyklą. Jis taip greitai bėgo, kad net į vedėją atsidaužė. Ponas vedėjas sustabdė Zuikelį ir paklausė, kas jis, iš kur ir ko jis nori.

— Aš Zuikelis iš miško. Atėjau į mokyklą.

— Kiek tau metų? — vėl paklausė vedėjas.

— Penki, — atsakė Zuikelis.

— Tada eik į aną klasę, — parodė vedėjas.

Klasės vaikai turėjo knygas, o jis ne. Bet šiandien jų ir nereikėjo, nes visi mokėsi Velykoms kiaušinius dažyti. Trisdešimt vaikų nudažė net devyniasdešimt kiaušinių.

— Aš galiu juos nuvežti į Lietuvą geriems vaikučiams, — pasiūlė Zuikelis.

— Nuvešk! Nuvešk! — šaukė vaikai ir mokytoja.

Visi tuoj padarė gražų vežimėlį ir suritino į jį kiaušinius.

Parėjęs namo, Zuikelis sako mamai:

— Ar galiu nuvežti kiaušinius į Lietuvą?

— Kokius kiaušinius? — nustebo mama.

Ji išėjo laukan ir pamatė pilną vežimą kiaušinių.

— Iš kur gavai tiek daug kiaušinių? — klausė mama.

Zuikelis papasakojo, kaip visi vaikai dažė juos mokykloje ir nutarė pasiųsti dovanų į Lietuvą geriems vaikučiams.

— Ar galime mes visi važiuoti? — klausė mama.

— Važiuojam! — apsidžiaugė Zuikelis.

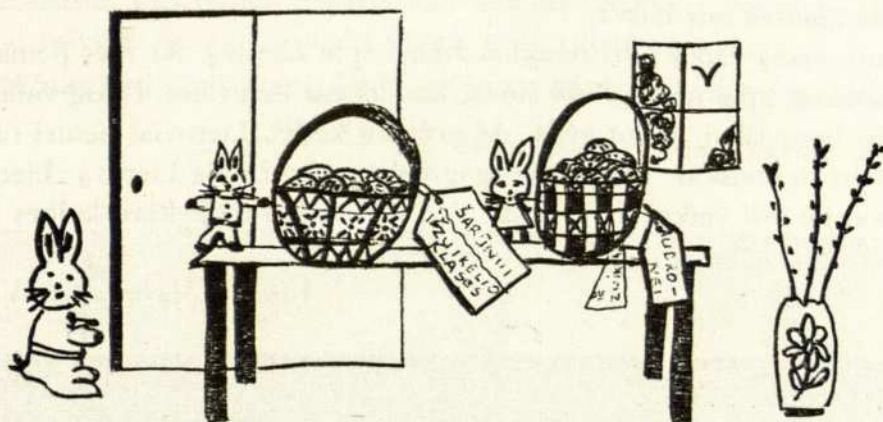
Visus daiktus susidėjo į kitą vežimą, visi susėdo ir išvažiavo. Važiavo, važiuo ir privažiavo Alaską. Tenai taip šalta. Gera, kad visi turėjo žiemiškus kailinius. Ir vėl važiuo, kol pagaliau pasiekė Lietuvą. Pavargo bevažiuodami.

— Jau vakaras, — tarė Zuikelis. — Kiaušinius lauke palikti negalime. O kaip praeisime sargybinius? Kaskim duobę.

Buvo labai sunku iškasti didelę skylę, taip kad ir vežimukas su kiaušiniiais tilptų.

Ir ką tu pasakysi! Jie kasė, kasė ir iškasė tokį ilgą tunelį po sargybiniais, kad nepastebėjo, kaip atsirado viename name. Jame atrado du krepšius, į kuriuos pridėjo kiaušinių. Viename kambaryje pamatė du vaikučius miegančius: Audronę ir Šarūną. Krepšius padėjo ant stalo prie jų lovos ir dar laiškutį parašė. Tada ir kitus vaikučius apdovanojo.

Kai pakeliui į namus sustojo Alaskoje, jau buvo dvylikta valanda. Jie buvo taip pavargę, kad beveik užmigo. Vienas senas Alaskos zuikis pamatė juos ir pakvietė į savo namus.

— Ar turite lovą? — paklausė Zuikelis.

Šeimininkas parodė, kur visi miegos. Pamatę lovą, visi šoko į ją ir užmigo. Jie ilgai, ilgai miegojo. Šeimininkas juos pažadino pusryčiams, bet jie negalėjo pramerkti akių. Atsikėlė dvylikta valanda, kai šeimininkas jau valgė pietus.

Zuikelis ir namiškiai greitai apsirengė, susišukavo, pavalgė, išsiplovė dantukus, padėkojo ir išvažiavo namo.

Paskiau Zuikelis grįžo į mokyklą. Mokiniai klausė, kaip ėjosi, o Zuikelis tik pasakojo ir pasakojo.

Zuikelis taip džiaugėsi savo kelione ir laimingu sugrįžimu. Jis nuėjo į ežerą ir pradėjo maudytis, nes buvo jau po Velykų ir labai šilta.

KODĖL AŠ NORIU LIETUVAI LAISVĖS

Lietuvą užėmė rusai komunistai. Aš noriu, kad Lietuva būtų laisva. Aš girdėjau, kaip žmonės ten kentėjo ir dabar dar kenčia. Jie gali skaityti, rašyti ir kalbėti lietuviškai, bet ne apie gerus laisvės laikus Lietuvoje. Bet ne tik dėl to aš noriu, kad Lietuva būtų laisva. Aš girdėjau, kaip močiutė man pasakojo apie Lietuvos grožį. Gavau iš vienos ponios knygą "Lietuvos gamta". Ten visokių gražių paveikslų. Tikrai aš žinau, kad Lietuva labai gražus kraštas. Kai gavau raudoną šlipsis skaučių šventėje, man užrišo du mazgus. Vienas tai simbolis prisimint kiekvieną dieną padaryti gerą darbėlį, o kito negalima atrišti, kol Lietuva nėra laisva. Kada tai bus? Tik Dievas žino.

Bet niekas Amerikoje negali sustabdyti Vasario 16 dienos minėjimo. Lietuvoje žmonės negali švęsti šią šventę, bet Amerikoje lietuviai susirinkę šoks, dainuos ir kalbės. Dabar Lietuva nėra laisva, bet ji bus vėl laisva. Amerikoje yra daug lietuvių ir lietuvaikių. Mes niekad nesakysim: "Negalima daugiau padėti Lietuvai". Mes eisim pirmyn, pirmyn. Jei eisim geru keliu, tai tikrai Lietuva bus laisva.

Daug mažų vaikų nori daugiau žinoti apie Lietuvą. Ar mes jiems negalime papasakoti apie tėvynę? Aš žinau, kad aš esu lietuvaitė. Daug vaikų nenori kalbėti lietuviškai. Jiems gėda. Aš nežinau kodėl. Lietuviai neturi turėti gėdos kalbėti lietuviškai. Turim draugams papasakoti apie Lietuvą. Lietuva bus vėl laisva, jei visi vaikai lietuviškai eis į lietuviškas mokyklas, kalbės lietuviškai ir bus geri.

Violeta Matukaitė, IV skyrius

VASARIO 16-toji

Vasario šešioliktoji yra svarbiausia lietuviams šventė. Tą dieną ruošiamos iškilmės visur, kur tik gyvena lietuviai. Nepriklausomybės šventės minėjimo metu vyksta tautiniai šokiai, paskaitos, deklamacijos ir chorų pasirodymai lietuviškomis dainomis. Tą dieną lietuvių bažnyčiose laikomos iškilmingos mišios, kuriose dalyvauja įvairios organizacijos su savo vėliavomis.

Šimet net per Bostono televizijos stotį buvo perduota programa skirta didžiajai šventei atžymėti, priminti pasauliui, kad Lietuva yra sena ir laisvės norinti valstybė ir kad jos gyventojai darbštūs žmonės. Buvo rodomi gintaro ir medžio dirbiniai; šokėjai pašoko tautinius šokius ir buvo papasakota apie Lietuvą, parodant ant žemėlapių jos užimamą vietą ir taip pat jos ribas senais laikais, kuomet Lietuva užėmė didelius plotus.

Minint Lietuvos nepriklausomybę, sužinome, kad 1918 m. Vasario 16 d. Lietuvos Valstybės Taryba skelbė visam pasauliui, kad Lietuva tapo nepriklausoma valstybė su sostine Vilniuje. Visi lietuviai džiaugėsi, bet vokiečiai iš pradžių nepripažino Lietuvos nepriklausomybės. Lietuva greit pradėjo atnaujinti savo kultūros, prekybos, pramonės sritis, — visas kraštas pradėjo atsigauti, atsistatyti. Gyvenimas jame buvo geras ir malonus; žmonėms nieko netrūko, jaunimas siekė mokslo.

Bet neilgai buvo lemta tuo geru gyvenimu džiaugtis, nes Europą, o drauge ir Lietuvą ištiko didelė nelaimė — II-asis Pasaulinis karas, per kurį rusai okupantai, išstūmę vokiečius okupantus, užėmė Lietuvą ir ją iki šios dienos laiko priespaudoje.

Lietuviai visame pasaulyje turi dėti pastangas atgauti Lietuvai nepriklausomybę. Mes turime kitiems paaiškinti apie Lietuvą, apie jos didingą praeitį, apie ją ištikusią nelaimę. Turime rašyti visokias peticijas ir dalyvauti lietuvių kongresuose.

Svarbiausia, kiekvienas lietuvis turi stengtis išlaikyti lietuviškumą, išmokyti lietuviškai rašyti ir skaityti, kalbėti gryną, gražią lietuvių kalbą.

Tikėkime, kad ateis diena, kada galėsime laisvai į Lietuvą nuvažiuoti.

Milda Dačytė, 8-tas skyrius, Bostonas

MANO TĖVELIS JOJA LIETUVĄ IŠVADUOTI

Nupiešė Laimutė Adomaitytė, 7 m., iš Jamestown, North Dakota

ALP 1785

L.arch.

KONKURSAS VISIEMS

“Eglutės” skaitytojai, ir šiemet galite dalyvauti metiniame konkurse. Premijos bus įteikiamos “Eglutės” šventės metu, birželio 2 d., Putnam, Connecticut. Jei šventėje nedalyvausite, premijos bus atsiųstos į namus. Skiriamos keturios premijos: dvi mažųjų grupei — \$15.00 ir \$10.00 ir dvi vyresniųjų grupei — \$15.00 ir \$10.00.

Konkurso uždaviniai:

Mažųjų grupei (nuo 4 iki 8 metų) — nupieškite paveikslą vaizduojantį, kaip aš keliauju Lietuvą išvaduoti.

Vyresniųjų grupei (nuo 9 iki 14 metų) — parašykite rašinį šia tema: “Jeigu gyvenčiau Karaliaus Mindaugo laikais” arba “Jeigu būčiau Lietuvoje 1918 metais”. Jeigu prisiųsite ir piešinį su savo rašiniu, jis bus aukščiau vertinamas.

Konkurso laimėtojai bus renkami už jų darbų originalumą, įdomumą, tvarkingą atlikimą ir prisilaikymą temos.

Konkursinius darbus reikia prisiųsti iki gegužio 20 d. Pavėlavę nebus skaitomi konkurso dalyviais. Dalyviai prašomi savo darbus pasirašyti slapyvarde ir ant jų pažymėti savo amžių. Atskirame voke įdėkite savo tikrą vardą ir antrašą. Darbus siųskite šiuo antrašu: EGLUTĖS KONKURSAS, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut, 06260.

Dalyvaukim visi — ir maži ir dideli!

“Eglutė” laukia jūsų darbų.

Truputį pagalvok atsakymai: 1. Gaidys kiaušinių nededa; 2. Tiek pat — keturias minutes, nebent virtum vieną po kito; 3. Šeimoje yra keturios kiškytės ir trys kiškiukai, nes kai jie skaičiuoja broliukus ar sesutes, savęs neskaito; 4. Jis buvo pats mažiausias ir dar nemokėjo skaičiuot!

Kalniuko galvosūkio (psl. 19) atsakymai: skersai: 2. na, 3. Velykė, 7. šarada, 9. naras, 10. kad, 11. ima, 13. susistatė; žemyn: 1. balandis, 2. neš, 4. yra, 5. kardas, 6. ėda, 8. asilas, 10. kas, 12. mi.